

פרק 2

יום מספר אחת. מטה השב"כ

"אוקי, אז הוא לא שם", רועי יושב על הספה הסגולה בלובי, שותה בירה. "ככה התרשמתי", ירדן מתופף בעצבנות על גב הספה, "אולי נזוז מאיפה שהוא לא ונתחיל לחשוב איפה הוא כן? אין לנו זמן. צה"ל יושב לנו על הווריד שנטפל בזה אס או אס. זו בושה למדינה שבנאדם כזה מסתובב חופשי. ואתה יושב לך בלובי ושותה בירה!"

"רגע, שנייה, קח אוויר. בוא לא נרוץ עם הראש לקיר. חשבנו עד היום בבוקר שהוא בחו"ל. עכשיו מתברר שלא".

"מאז הוא כבר היה יכול לעזוב את הארץ פעמיים. האיש הזה כבר הוכיח את היכולות שלו. מה מונע ממנו לקנות דמות נוספת ולהיעלם?"

"שום דבר בעצם", רועי מצמצם מבט. ידיו משחקות בפחית, מסובבות ימינה, שמאלה.

"האיש הזה המציא לעצמו זהות אמינה באזרבייג'ן, רשם יציאה מגנ'ה, עשה עלייה עם השם החדש שלו, ונרשם בכל מקום הגיוני", ירדן מונה אחת לאחת את מעלליו. "האיש הזה מקצוען".

"הדבר היחיד שאין לו, זה חשבון בנק על שמו". רועי לוגם ארוכות מהבירה.

"שוב אתה מתמקד במה שאין לו. רועי. תתפקס. אנחנו רודפים אחרי גאון

שמהתל בצבא ובשב"כ כבר יותר משנה. ותאמין לי, החברה שם יודעים את העבודה".

"מה יש לנו מהפרופיל הצבאי?" רועי מדבר ברוגע שרחוק כל כך מבן שיחו. "הוא היה ראש צוות בבונקר של 8200. אני חושב שזה אומר הכל", ירדן גונח. "ואת כל זה אתה כבר יודע מצוין, רועי".

"תשתוק רגע ותן לי לחשוב. מי לדעתך יכול להיות יריב שמשתווה לו?" "לאן אתה חותר?"

"חבר. גם שונא ילך. מ-8200. שיעזור לנו עם המחשב".

"עכשיו הברקת", ירדן נעצר, מופתע.

רועי כבר על הקו עם איש הקשר מהמשטרה הצבאית.

"כן... אני יודע שהם עסוקים מאוד... ואתה תביא לי מישוהו לדבר איתו בכל זאת".

התשובה מעבר לקו תמציתית. "מטפל בזה".

הוא קם, הולך להוציא פחית נוספת מהמכונה, שותה ממנה בלגימות איטיות.

ירדן מגלגל עיניים בייאוש.

מספר מופיע על הצג.

"שם", הוא מקליד.

"טומי קרני".

הוא מרים ראש לירדן. "בוא נזוז".

"לאן?"

"לבונקר. יש לנו חבר שמוכן לעזור".

.

יום מספר אחת. בני ברק

דמות רבנית מכובדת לא אמורה לעמוד מחוץ לדלת של בית פרטי, לדפוק ללא הרף ולצעוק "שולמית". אבל הרב וינגרטן לא ממש מתמקד בפרטים הקטנים. הבת שלו שם, לבד, והוא חייב להיכנס.

“שולמית?” הקול שלו הופך לנואש. “שולמית תפתחי בבקשה”.
מנגב את מצחו, מסדר את החליפה והעניבה, מעיף מבט מסביב. מה
עושים?

דופק שוב בדלת.

אין תשובה.

“צריך עזרה?” ראש מציץ ממעלה גרם המדרגות.
“לא. אני בסדר”. הרב וינגרטן מרגיש עייף. כל כך הרבה דברים בבוקר אחד.
“פשוט, אם אתם צריכים, יש לי פה מפתח שלהם”. הוא מתחיל לרדת
לכיוונו. “אלי נתן לי”.

“מתי?” עיניו נדלקות..

“זה משנה? אני לא ממש זוכר...” השכן לא מבין על מה ההתרגשות.

“אתם בקשר?” הוא ממשיך לשאול

“אתה יודע... דיברנו קצת...” האיש נבוך. “למה?”

“סתם...” לך תסביר לו שאתה נואש לדעת לאיפה החתן שלך נעלם, וכל
פיסת מידע מציתה בך תקווה.

“בקיצור, אתה רוצה להיכנס?” השכן מנער אותו.

“כן כן, תודה. הבת שלי נראה לי נרדמה ואני חייב אותה...”

“אין בעיה”. השכן מושיט לו את המפתח ונסוג חזרה לקומה מעל.

הוא נכנס, מחפש את הבת שלו בחלל הקטן. היא על הספה מכורבלת בתוך
עצמה, עיניה נפוחות ואדומות וידיה לופתות את הסלולרי.

“שולמית?”

אין תשובה.

“שולמית. התקשרתי עשר פעמים, לא ענית אז באתי לראות מה איתך. אני
מקווה שאת לא כועסת”.

שום תגובה לא מגיעה מהגוף הדומם. היא פשוט יושבת על הספה, בוהה
באוויר באפתיות מוזרה ומדאיגה. הוא לא יודע מה לעשות. האמת, אף
פעם לא ידע מה לעשות. מעולם לא מצא את השבילים לליבה הנעול של

בתו. לפני התאונה לא היה להם קשר חזק במיוחד, ואחרי האסון, לא ידע איך להכיל את הסערה שבנפשה.

לאט לאט הוא למד להבין אותה יותר, לשמש לה כאוזן קשבת במקום אמא שאינה פעילה, אבל מול המשבר החדש הוא נותר חסר אונים.

שולמית בוהה בו. היא מרחמת עליו. מסכן. צריך להתמודד עם הבלגן שאלי יצר. אבל אין בה טיפה אחת של כוח לקום ולשחק כאילו הכל בסדר. "תראי שולמית", הוא מהסס, מחפש מילים. "אני... אני באמת לא... אני חושב שכדאי שתבואי אלינו עכשיו".

לא רוצה! קול עוצמתי נוהם בתוכה. אני אשב כאן ואחכה עד שאלי יחזור! "שולמית, זה לא טוב לך ככה. בואי הביתה להתאושש. אני בטוח שעוד כמה ימים נהיה חכמים יותר. אני אתקשר לאיש הזה, רועי, נראה מה אפשר לעשות".

היא לא זזה.

הרב וינגרטן חושב שנייה ומחליט לקבוע עובדות בשטח. נכנס לחדר השינה, מוריד מעל הארון את המזוודה הקטנה ומרוקן לתוכה את תכולת המדפים של שולמית.

"בואי, זה רק לכמה ימים עד שנדע מה קורה", קולו מתחנן.

הקול הנוהם צועק וצועק, אבל שולמית יודעת שהיא חייבת לקום ולצאת. אם תישאר כך בבית ותחכה לאלי היא תתמוטט. אסור לה להיכנע למצב, היא צריכה להיות חזקה. בשביל אלי.

קמה. שבורה, עייפה וכאובה. הולכת בעקבות אביה אל הבית אותו עזבה לפני חודשים מעטים. חשבה שלעולם לא תשוב עוד אל העצב שגילם את עברה והנה היא חוזרת. בדיוק למקום אותו חשבה שהותירה מאחור.

הבית קודר כמו תמיד. היא נכנסת, אבא גורר את המזוודה בעקבותיה. אין לה מושג מה אבא ארז שם, אבל זה לא ממש משנה לה.

עצוב שם. ריח בלתי ניתן לפענוח עומד באוויר. ויש שם חזי.

הוא מביט באחותו הבוכייה, באביו חסר האונים ובמזוודה. "מה קרה?"

“כלום”. שולמית מקנחת את אפה בפעם המי יודע כמה, מותירה אותו אדום ורגיש.

“אלי נעלם”, חותם הרב וינגרטן.

הבעה בלתי מפוענחת עולה על פניו של חזי. “מ'זתומרת נעלם?”

“זאת אומרת שהוא נעלם”, עונה אביו בנועם.

שולמית מתנשפת. זעם מוכר מתחיל לטפס בה. מה היא צריכה אותו על הראש עכשיו?

“אבל... איפה היא תישן? זה החדר שלי...” חזי פולט בקול חצי מבוהל.

הרב וינגרטן מעביר את מבטו משולמית לחזקי. נראה קצת חסר אונים מול הסיבוך החדש.

שולמית לא נשארת להמשך השיחה. היא פונה לחדר שפעם היה שלה וטומנת את עצמה במיטה של אחיה.

חזי לא נשאר חייב. “שתלך לבית שלה! זה החדר שלי!” קולו עולה בצעקה. “מה עם הפרטיות שלי?” הוא קם מרצו על הספה, ופותח את הדלת בזעם. “עופי מהחדר שלי!”

שולמית רק בוהה בו.

“חזקי... שולמית צריכה קצת פרטיות עכשיו...” הרב וינגרטן ממחר בעקבותיו.

“עופי מפה הרגע, את שומעת?” בנו לא ממש מתרגש מדבריו.

“חזקי”, קולו של הרב וינגרטן הופך סמכותי. “חזקי, אני אטפל בזה. בוא נירגע. אני מבטיח לך שהכל יהיה בסדר. בוא נשב, נדבר.”

“אז שתצא מכאן קודם. היא מטנפת לי את המצעים.”

“שששש... חזקי, לא מדברים ככה. אני אחליף לך אותם אחרי זה. תן לה קצת להתאושש.”

הוא חורק שיניים בזעם, אבל מציית, הולך אחרי גבו הרחב של אביו. “חזקי. אני ממש מצטער שזה נופל עליך ככה. זה נפל על כולנו. אלי נעלם. שולמית ממש שבורה וחשבתי שלא יהיה לה טוב להישאר לבד במצב הזה עכשיו. אתה מבין?”

“ואיך כל זה קשור בדיוק לחדר שלי?”

“אתה צודק, זה באמת לא קשור. מה אתה רוצה שנעשה?”
“שתצא משם”.

“ואיפה היא תישן?” הרב וינגרטן נאנח.

“על הספה, מצידו!” חזי מתעצבן.

“ואתה לא תוכל לתת לה את החדר לכמה ימים?”

“לא”. חד וחלק.

“אני מבין שהחדר שלך מאוד מאוד חשוב לך...”

“תוציא אותה מהחדר שלי וזהו”, חזי חותך.

הוא מתרומם ממקומו.

נכנס לחדר.

“שולמית?”

“מה?”

“אני מפנה לך את החדר שלי. תעברי לשם”.

“טוב”. היא נחלצת בקושי מהמיטה.

בזמן אחר הרב וינגרטן היה שמח עם ההסכמה המהירה, היום היא גורמת לו דאגה עמוקה.